

"Duits militarisme tegenover weerloze burgers" bevond zich niet op de in de brief aangeduide plaats, en na een verhoor door de zekerheidsdiensten van de bezetter, gevestigd op de Diestsevest, dat ongeveer 6 uur duurde, liet men mij in vrijheid. Meermalen heb ik onderzocht geschaduwd te zijn door duitse spionnen of hun trawanten. Een blinde vriend, Jansens Emanuel, was mijn medewerker, had alles uit mijn huis weggedragen en bewaarde het in het "Hospice Remy" Frederik Lintsstraat.

De oorlogsjaren kropen langzaam voorbij, de bevolking leefde in te kort aan levensmiddelen en kleding. De laatste redding, voor de kleding, bestond uit het verven, in allerhande kleuren, van beddelakens of wollen dekens, waaruit kinderkleeders werden gemaakt. Komiteiten waren ingericht waar de bevolking aan behoorlijke prijzen zich konden gedeeltelijk voedsel aanschaffen, voor het overige waren we overgeleverd aan woekerhandel. Voeg daarbij dat vele Komiteiten, bijzonder op de buiten, in handen waren van fanatickers, die dwang uitoefende op andersdenkenden of vrijzinnigen.

Een geval uit de duizend wil ik aanhalen.

In een Brabants dorp B.. woonde een brouwer die, van het begin van de oorlog, de gezinnen steunde, waarvan de huisvaders of de zonen opgeroepen waren, met brandstof te bezorgen aan de inkomprijs van het groot. De meest door het noodlot getroffen kregen die brandstof (kolen) gratis en werden nog uitzonderlijk bedeeft met andere giften. (Ik zelf met mijn schoenbroeder wogen die kolen af). De pastoor, van het dorp, vondt dat al die giften langs de weg van het dorpskomité moesten gaan. (dat onder het gezag van de pastoor stond met andere fanatickers.) De brouwer stuurde de pastoor met zijn aanhangers wandelen. Die vrome heren hebben alsdan tegen de brouwer de gemeenste schoftenstreken uitgehaald, waarvan zij alleen het monopolium bezitten. In hun parochieblad stondt gedrukt, om de brouwer te treffen, dat de parochianen een plaatsje als stoeltjesvrouw van de kerk zouden aanvragen voor brouwersschoonmoeder en voor zijne dame een grote chique hoed zouden bestellen, uit dankbaarheid.

De vrouw van de brouwer (mijn zuster) was een eenvoudig mens, opgevoed in het klooster van het heilig hart en bijna non geworden door toedoen van onze zeer kristelijke moeder. Zij had stilaan een afkeer gekregen van deze scheinheiligen en bij haar dood in 1946 burgerlijk